

GUDRUN MIKKELSEN

1912 - 2003

Lille menneske hvorfor
blev dit liv til et minde.

For 30 år siden begyndte Gudrun Mikkelsen at skrive breve til sit barnebarn Cecilie. Cecilie var langt borte fra sin bedstemor heltovre i Jylland sammen med sin far. Gudrun havde lyst til i brevene at fortælle Cecilie om sin egen opvækst på børnehjemmet og på Nørrebro.

Sådan begyndte det - **Bedstemors Breve** - der på mange måder blev skelsættende for os, der var med dengang i Albertslund Folkemusikhus.

Cecilies far var nemlig Benny E. Andersen, og han vidste nok at Gudrun udover den eminente fortællegave også havde en sangskat at øse af. Gudruns medrivende beretninger der fremkaldte både latter, smil og tårer var så rig på billeder og musik at idéen opstod at lave et erindringsværksted. Sammen med Per Bille startede Benny et sådant værksted på Nørrebro, som snart havde filialer i Albertslund og på højskoler, hvor man sang og lyttede og malede og lo og græd. Gudrun var der selvfølgelig også, med sin stille lune og sit livs erfaring. Sådan udviklede det sig og der opstod erindringsværksteder rundt omkring inspireret af de gode erfaringer vi havde haft med Gudruns breve.

Vi havde selvsagt Gudruns Breve i bagagen da vi flyttede til Broby Gamle Skole - ja vi var aldrig kommet hened, hvis ikke vi i fællesskab havde haft netop den oplevelse:

at sangen og fortællingen ikke blot er et minde - et folkeminde - men også en livsbekræftende og fremadrettet drivkraft.

De sidste 15 år levede Gudrun på plejehjemmet i Glostrup uden for rampelyset.

Man synger så tit "Giv mig en blomst mens jeg lever" - jeg tror nok Gudrun også fik blomster, men det var for ingenting mod den overdådige buket af gode minder vi har fået af hende.

Jørgen From Andersen